

Stenszky Cecília
Átkelés

Messziről érezni a folyó illatát,
szemeidnél jóval előrébb oson az orrod,
reméled, hogy a híd ott lesz, ahol valaha,
és akaratlanul is fürgébbek lesznek
az emlékeid, s a lábad, a szívdobogásod.
Élsz, szimatolsz, felnevetsz,
hagyod a tüdőd kivirágozni.
Találgatod, milyen színe lesz a víznek
szőke-e, kék, zöld, szürke, sárga-barna?
Meghatározhatatlan?
Megláthatatlan?...

Örülj, a túlparton más az élet,
új szemmel és orral és füllel
figyelhetsz ugyanarra.
A vámot ne felejtse el.
Nem kapod ingyen az új földet,
és csak belőled fogad el valamit,
a múltad vagy a jövőd egy darabját.
Vigyázz, hogy mit adsz,
figyelj és tudd, hogy kiben bízol.
Ha a folyó nem lesz több tőle,
ha nem hagysz el valamit örökre,
hiába kelsz át a hídon.